

ČISTOTA – ZÁKLAD VERNOSTI

Svätý Tarzicius - mladý chlapec s obrovskou odvahou a vernosťou Ježišovi prítomnému v Eucharistii. Napriek tomu, že bol ukameňovaný na známej rímskej ceste Via Appia ešte v treťom storočí, jeho svedectvo je známe dodnes. Ranokresťanský mučeník, vzor statočnosti a obetavosti a patrón miništrantov.

O svätom Tarziciovi nemáme veľa informácií. Žil v prvých storočiach dejín Cirkvi, presnejšie v treťom storočí; hovorí sa, že to bol mladík, ktorý navštevoval katakomby svätého Kalixta a bol mimoriadnym spôsobom verný svojim kresťanským povinnostiam. Miloval nadovšetko Eucharistiu a z viacerých skutočností usudzujeme, že bol pravdepodobne akolytom – rozdávatelom svätého prijímania.

Boli to roky, v ktorých cisár Valerián tvrdo prenasledoval kresťanov. Vydal rozkaz, aby boli zavraždení všetci kňazi. Bol presvedčený, že ak kresťania nebudú mať vodcov, ľahšie ich prinúti odstúpiť od viery. Cisár tiež sľúbil, že kto udá kresťana, získa jeho majetok. Kresťania sa preto museli stretávať tajne v súkromných domoch a niekedy aj v podzemných vyhĺbených chodbách – katakombách, kde počúvali Božie slovo, modlili sa a slávili svätú omšu. Aj zvyk nosiť Eucharistiu väzňom a chorým sa stal vtedy veľmi nebezpečným.

Jedného dňa, keď sa kňaz ako zvyčajne spýtal, kto by bol ochotný zanieť Eucharistiu bratom a sestrám, ktorí na ňu čakali, zdvihol sa mladý Tarzicius a povedal: „Mňa pošli.“ Tento chlapec sa však kňazovi zdal príliš mladý na takúto náročnú službu. „Môj mladý vek,“ povedal Tarzicius, „bude najlepšou skrýšou pre Eucharistiu.“ Kňaz sa napokon nechal presvedčiť a zveril mu tento vzácny chlieb, hovoriac: „Tarzicius, pamätaj, že **do tvojej starostlivosti zverujem nebeský poklad**. Vyhýbaj sa rušným cestám a nezabudni, že sväté veci nepatria psom a drahokamy nehádzeme pred svine. Budeš verne a bezpečne strážiť sväté tajomstvá?“ „Radšej zomriem,“ odpovedal rozhodne Tarzicius, „než by som ich mal vydať.“ Počas cesty stretol na ulici niekoľko priateľov, ktorí sa chceli k nemu pridať. Keď to odmietol, pretože to boli pohanskí chlapci, začali naňho naliehať a byť podozrievaví; všimli si, že čosi zviera na hrudi a snaží sa to chrániť. Chceli mu to vytrhnúť, ale Tarzicius im to nedovolil. Začali ho teda biť a bili ho ešte viac, keď sa dozvedeli, že je kresťan; kopali doňho, hádzali kamene, ale on neustúpil.

Dobitého na smrť ho našiel v poslednej chvíli jeden vojak – volal sa Quadratus – ktorý sa tiež tajne stal kresťanom. V zbitom chlapcovi spoznal svojho priateľa Tarzicia. Ešte žil. „Vo vrecúšku mám Pána Ježiša, prosím ťa, odnes ho bratom do žalára. Zbohom!“ Tarzicius už len šepkal. Krv mu stekala po hlave a o chvíľu vo vojakovom náručí zomrel.

Pochovali ho v katakombách svätého Kalixta. Pápež Damaz dal urobiť nápis na hrob svätého Tarzicia, podľa ktorého zomrel v roku 257. Rímske martyrológium k tomu pridáva dátum 15. augusta a tiež peknú ústnu tradíciu, podľa ktorej Najsvätejšiu sviatosť nenašli ani v rukách, ani v šatách svätého chlapca: premenená hostia, ktorú Tarzicius chránil za cenu vlastného života, sa stala jeho vlastným telom, čím vytvorila spolu s ním nepoškvrnenú hostiu obetovanú Bohu.

(Podľa katechézy Benedikta XVI. počas generálnej audiencie na Námestí sv. Petra 5. 8. 2010)

Modlitba: Svätý Tarzicius, nauč nás hlbokej láske a veľkej úcte k Eucharistii, aby sme v nej videli vzácny dar a poklad, ktorého hodnotu nemožno zmerať. Pomôž nám chrániť si vo svojich srdciach priateľstvo s Ježišom, ktorý sa nám dáva za pokrm. Vypros nám odvahu bojovať a dať aj život za to, aby sa Ježiš dostal ku všetkým ľuďom. Amen.

ČISTOTA – ZÁKLAD VERNOSTI

Blahoslavený Marcel Callo – druhý najstarší spomedzi deviatich detí z hlboko veriacej rodiny. Aktívny skaut so zmyslom pre humor, futbalista aj zápasník, ktorý svoju duchovnú silu čerpal z Eucharistie. Rád si zahrál karty, ale vyhýbal sa prostrediu, v ktorom sa používali vulgarizmy a dvojzmysly. Obetoval svoju lásku k žene a stal sa žiarivým svetlom v podzemí sveta zmietanom druhou svetovou vojnou.

Narodil sa 6. decembra 1921 vo francúzskom meste Rennes. Vyučil sa za kníhtlačiara a pôsobil ako laický apoštol medzi pracujúcou mládežou. Bol tiež členom skupiny, ktorá učila mladých ľudí žiť v neustálej modlitbe k Eucharistii. Ako 20-ročný sa zaľúbil do Marguerite Derniauxovej. Ženy si nesmierne vážil na rozdiel od mnohých svojich jeho vrstovníkov. „Nebudem sa zahrávať so srdcom dievčaťa! Moja láska nech je čistá. Ak som dokázal čakať dvadsať rokov na naše prvé rande, je to preto, lebo viem, že túžim nájsť skutočnú lásku. Srdce musím mať pod kontrolou, ak ho mám dať tej, ktorú mi vybral Kristus.“ Jeho láska k Marguerite rástla a po roku jej ju verejne vyznal. Pristupoval k svojmu dievčaťu s veľkou bázňou a bola pre neho takým vzácnym darom, že sa rozhodol pobožkať ju až po štyroch mesiacoch spoločného spoznávania sa a rozvíjania vzťahu. Veľkou oporou v ich vzťahu bola spoločná modlitba a Eucharistiu prijímali tak často, ako len mohli.

Počas druhej svetovej vojny musel kvôli núteným prácam opustiť rodné Francúzsko a odísť do Nemecka. Mal 22 rokov. Hoci sa Marcel mal ženiť, radšej odišiel, akoby mal spôsobiť utrpenie svojej rodine. Prácu v Nemecku nevnímal ako nútenú. „Nejdem tam ako robotník, ale ako misionár! Chcem iným pomôcť vydržať.“ Nemyslel preto na útek domov, ale na svoju misiu. Dal prednosť riskantnej evanjelizácii medzi zastrašovanými robotníkmi.

V Nemecku žil v meste Zella-Mehlis a pracoval v továrni na výrobu zbraní. V pracovných táboroch si vytvoril okolo seba veľa priateľov, s ktorými navštevoval sväté omše. Záležalo mu na tom, aby mladí okolo neho žili sviatostným životom. Sám totiž zažil dlhé obdobie bez Eucharistie, po ktorom pociťoval silné depresie. Keď potom našiel miestnosť, v ktorej sa slúžila svätá omša, pocítil úľavu. „Konečne Kristus zareagoval. Dal mi pochopiť, že depresie nie sú dobré. Musím sa nanovo nasadiť pre svojich priateľov a radosť sa ku mne vráti.“ Keď to bolo potrebné, pomáhal aj ako ošetrovateľ, dokonca aj ako dirigent speváckeho zboru či vedúci divadelnej skupiny.

Za jeho „katolícku a náboženskú činnosť, ktorou sa stal nepriateľom vlády Národnej socialistickej strany a blaha nemeckého národa“, ho zatkl Gestapo (**Geheime Staatspolizei** – tajná štátna polícia). Hnutie kresťanskej pracujúcej mládeže bolo zakázané. Po piatich mesiacoch väzenia v meste Gotha bol transportovaný do rakúskeho koncentračného tábora Mauthausen. Bol nútený pracovať v tajných podzemných továrňach na výrobu lietadiel v obci St. Georgen an der Gusen. Trpel podvýživou, bronchitídou a vysokými horúčkami, ale nikdy sa nesťažoval. Dokonca spoluväzňov podporoval slovami: „Modlitba nám dá silu.“

Dňa 19. marca 1945, utýraný na smrť, ťažkému utrpeniu podľahol. V roku 1987 ho pápež Ján Pavol II. v rámci biskupskej synody o úlohe laikov vyhlásil za blahoslaveného.

Modlitba: Blahoslavený Marcel, ty si vedel, že ak má byť naša láska čistá, potrebujeme sa dobre starať o srdce, ktoré túžime darovať. A ukázal si nám krásnu cestu – veľkú lásku k Eucharistii, schopnosť obetovať sa, v tichosti znášať utrpenie a vnímať svoj život ako misiu pre iných. Pros u Boha za nás, aby sme čoraz väčšmi milovali skutočnou a vernou láskou. Amen.